

Arrest

nr. 108 047 van 5 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 augustus 2013 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DEMIR en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 22 april nam het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. X van 17 oktober 2011 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het commissariaat-generaal.

1.4. Op 25 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 16 februari 2012.

1.5. Op 24 januari 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 13 februari 2012 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 28 juni 2012.

1.6. Op 25 september 2012 diende de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. De in punt 1.6. vermelde aanvraag werd door de gemachtigde op 8 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 21 mei 2013 alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.8. Verzoeker diende op 13 juni 2013 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 31 juli 2013 werd deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Verzoeker werd hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld.

1.10. Op 31 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering. Verzoeker werd hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie L. R(…), attaché
En exécution (…)*

*wordt aan
il est enjoint au*

*de genaamde (...), geboren (...) die de Turkse nationaliteit heeft,
nommé (...), né à (...) de nationalité turque*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, iJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.
de quitter (...)*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/1 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.
L'ordre (...)*

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

En vertu de l'article 7 (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan Bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 02/12/2011, 13/02/2012 en 21/05/2013.

MOTIF DE LA DECISION :

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 20/12/2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 17/10/2011 door de RW. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 24/01/2012 ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 13/02/2012. Deze beslissing is op 13/02/2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 25/09/2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08/05/2013. Deze beslissing is op 21/05/2013 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 18/06/2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 31/07/2013. Deze beslissing is op 31/07/2013 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 02/12/2011, 13/02/2012 en 21/05/2013. Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

En application (...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden , Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

En application (...)

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een in reisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

x En vertu (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Een inreisverbod van drie (3) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 02/12/2011,13/02/2012 en 21/05/2013.

MOTIF DE LA DECISION:

(...)”

1.11. De repatriëring is voorzien voor 6 augustus 2013 om 11u15.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn

geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.4. *In casu* is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt dus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel werd op 31 juli 2013 genomen. Het verzoekschrift werd op 2 augustus 2013 ingediend. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op, enerzijds omdat de vernietiging van het bevel verzoeker geen voordeel kan verlenen omdat bij een eventuele vernietiging van het bevel de gemachtigde verplicht is om verzoeker een nieuw bevel te geven en anderzijds omdat het bestreden bevel een herhaald bevel zou uitmaken.

Over deze exceptie moet slechts uitspraak worden gedaan indien zou blijken dat aan de drie cumulatieve voorwaarden vereist door 39/82, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De repatriëring is voorzien voor 6 augustus 2013 om 11u15. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

4.3.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7, 8, 11 en 22 van het Burgerlijk Wetboek. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker heeft het recht om te huwen in België. Verzoeker en diens partner planden voor volgende week een huwelijksaangifte. De partner van verzoeker heeft hiervoor een schriftelijke verklaring neergelegd en haar wens geuit om te huwen met verzoeker. Er is ook reeds bijzondere volmacht van verzoeker afgegeven aan verzoeker om de huwelijksaangifte in te dienen.

De repatriëring maakt de uitoefening van dit recht onmogelijk.

Het is een recht gewaarborgd door de Grondwet.

De Grondwet primeert op het wetboek vreemdelingenrecht.

De uitvoering van de repatriëring steunt op de hier bestreden beslissing die steunen op bepalingen van de vreemdelingenwet en respecteert de bepalingen van het EVRM en de Grondwet niet.”

4.3.3. Verzoeker voert aan dat de repatriëring de uitoefening van het recht op huwen onmogelijk maakt en verwijst naar een geplande huwelijksaangifte.

De Raad merkt op dat verzoekers recht om te huwen niet word ontnomen door de repatriëring.

Verzoekers recht om te huwen kan immers nog altijd worden uitgeoefend in zijn land van herkomst of elders, minstens toont hij de onmogelijkheid ervan niet aan.

Voorts kan verzoeker, via de geëigende procedure, bij een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland een visum aanvragen met oog op het afsluiten van een huwelijk in België, minstens toont verzoeker de onmogelijkheid ervan niet aan.

De Raad wijst er daarenboven op dat de uitoefening van het recht op huwen maar leidt tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning, mits aan de gestelde voorwaarden binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden in de vreemdelingenwet wordt voldaan.

Verzoeker maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de voornoemde artikelen uit het Burgerlijk Wetboek noch zijn grondwettelijk recht om te huwen worden geschonden door de bestreden beslissing.

4.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

4.3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

4.3.6. Waar de verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat hij leidt met zijn vriendin, met name doordat het de uitoefening van zijn recht op huwen onmogelijk maakt, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

4.3.7. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

4.3.8. Daargelaten de vraag of verzoeker afdoende het bestaan van een gezinsleven aantoonde tussen hem en zijn vriendin, stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aantoonde op welke wijze zijn betoogde gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing noch op welke wijze het recht om te huwen daadwerkelijk wordt doorkruist door de bestreden beslissing.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn gezinsleven met zijn Belgische vriendin niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. Verzoeker maakt immers geen enkele melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat zijn gezinsleven met zijn vriendin elders of in het land van herkomst wordt verdergezet en uitgebouwd, noch van hinderpalen die verhinderen dat hij zijn recht op huwen kan uitoefenen in het land van herkomst of elders.

Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van relatie tussen de partners. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten en zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Ter terechtzitting verwijst de raadsvrouw van verzoeker naar het inreisverbod van 3 jaar en de militaire dienstplicht in Turkije van 15 maanden. Echter, hiermee wordt *in casu* niet aangetoond dat verzoeker door de bestreden beslissing voorgoed gescheiden wordt van zijn vriendin noch dat hij niet zal kunnen huwen. De bestreden beslissing houdt immers geen absoluut verbod in om op een later tijdstip, na afloop van het inreisverbod van drie jaar, het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Daarbij wenst de Raad nog op te merken dat de minister of zijn gemachtigde dit inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen in toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Tenslotte wijst de Raad dat de militaire dienstplicht voor iedere Turkse onderdaan een tijdelijk beletsel vormt om een gezinsleven uitbouwen en/of verder te zetten.

Daarenboven stelt de Raad vast dat door de bestreden beslissing niet wordt verhinderd dat de vriendin van verzoeker hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat verzoeker zijn vriendin kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vriendin en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Verzoeker toont met zijn zeer summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om bij zijn vriendin te blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is op het eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.3.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7, tweede lid, van artikel 27, § 1 en § 3, van artikel 74/14, § 3, 4° en artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De bestreden beslissing schendt op zich de motiveringsverplichting.”

De beslissing steunt op de bewering dat verzoeker geen gevolg heeft verleend aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op resp. 2.12.2011, 13.02.2012 en 21.05.2013 en omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een visum.

Aan verzoeker werden inderdaad deze bevelen betekend en het is het recht van tegenpartij om van verzoeker te verwachten dat hij gevolg geeft aan deze bevelen doch verzoeker heeft een gegronde vrees en recht om absoluut niet te willen terugkeren naar Turkije. Hij vreest immers gelet op het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping dd. 6 mei 2008 om zijn legerdienst te voldoen in 2010, hij gelet op zijn Koerdisch origine en zijn politieke asielaanvraag in België, zal worden blootgesteld aan slechte voorwaarden, mishandeling en zelfs foltering.

Reden waarom hij, zoals uit de bestreden beslissing blijkt(p. 3) in overleg met zijn raadsman de nodige procedures na elk bevel heeft ingediend op resp. 17.10.2011, 28.12.2011, een regularisatieaanvraag op 24.09.2012 en beroep tot nietigverklaring en schorsing op resp. 12 juni 2013 en een nieuwe aanvraag 9 bis op 12.06.2013.

De beslissing steunt op het gegeven dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig het grondgebied zou verlaten. Dit is louter stereotiep en door geen enkel concreet argument gestaafd."

4.3.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gesteund op het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 2 december 2011, 13 februari 2012 en 21 mei 2013 en het gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een visum.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet betwist noch weerlegt.

Verzoeker bevestigt zelf dat hij inderdaad geen gevolg heeft gegeven aan de voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten en betoogt dat hij na elk bevel de nodige procedures heeft ingediend in overleg met zijn raadsman omdat hij vreest dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan slechte voorwaarden, mishandeling en zelfs foltering.

Dit betoog doet aan voornoemde vaststellingen evenwel geen afbreuk, zoals zal blijken uit de bespreking van het derde middel en de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt voorts vast, op basis van het administratief dossier, dat alle beroepsprocedures tegen de voornoemde bevelen betekend op 2 december 2011 en 13 februari 2012 door de Raad werden verworpen en dat er geen beroep werden ingediend bij de Raad van State zodat deze bevelen uitvoerbaar en definitief zijn geworden.

De Raad wijst er op dat verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, door de gemachtigde onontvankelijk werden verklaard zoals blijkt uit punten 1.6 en 1.9. Waar er tegen de in punt 1.9. vermelde beslissing nog een beroep hangende is bij de Raad, wijst de Raad erop dat dit beroep geen opschortende werking kent.

4.3.11. Verzoeker betoogt voorts dat de motivering dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig het grondgebied zal verlaten stereotiep is en door geen enkel concreet argument wordt gestaafd.

Ten dezen merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere voornoemde bevelen, zoals ook blijkt uit het administratief dossier. Dit concreet gegeven wordt niet betwist door verzoeker. Gegeven het feit dat verzoeker reeds aan drie bevelen om het grondgebied te verlaten geen gevolg heeft gegeven, komt het de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk over wanneer de gemachtigde uit dit gegeven afleidt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig het grondgebied zal verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 7, tweede lid, artikel 27, § 1 en § 3, artikel 74/14, § 3, 4° en artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg *prima facie* niet aangetoond.

Het tweede middel lijkt op het eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.3.12. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker heeft een gegronde vrees en recht om absoluut niet te willen terugkeren naar Turkije. Hij vreest immers gelet op het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping dd. 6 mei 2008 om zijn legerdienst te voldoen in 2010, hij gelet op zijn Koerdisch origine en zijn politieke asielaanvraag in België, zal worden blootgesteld aan slechte voorwaarden, mishandeling en zelfs foltering. Vanaf het moment dat hij zal landen in de luchthaven van Turkije zal verzoeker aangehouden worden om naar de legerdienst te worden gestuurd; hij zal zelfs zijn familie niet kunnen weerzien en zal zijn verplichte legerdienst van 15 maanden moeten uitvoeren.

Het is echter algemeen geweten en bekend dat de Turkse politie mensen van Koerdisch origine en die daarbovenop naar België is gevlucht omdat hij tegen de verplichte legerdienst is en tegen de politiek van Turkije, zeer slechts zal behandeld worden door de Turkse oversten in het leger. Meer nog hij zal onder de allerslechtste omstandigheden zijn legerdienst moeten voldoen en zowel psychisch als fysisch mishandeld worden en dit als straf omdat hij zolang is weggevlucht om te ontsnappen aan zijn legerdienst.

De kans is zelfs groot dat hij zodanig zal mishandeld worden door zijn Turkse oversten in het leger, dat hij misschien niet levend uit het leger zal geraken!

Verzoeker verwijst hiervoor naar dubieuze overlijdens van Koerdische medesoldaten in het leger. De voorzitter van de Koerdische partij BDP heeft hierover zelfs een officiële persverklaring afgelegd anno 2013 en gezegd dat in de laatste 10 jaren er 965 soldaten van Koerdisch origine zijn overleden tijdens hun verplichte legerdienst. De overlijdens worden gecamoufleerd met als reden 'zelfmoord' doch de partijvoorzitter is zeer zeker dat het allemaal bewuste moorden zijn. (stuk 6)

De repatriëring zal dan ook zeer zeker in strijd zijn met art. 3 EVRM dat het verbod van foltering oplegt: niemand mag onderworpen worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

4.3.13. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*, zoals hieronder blijkt.

4.3.14. Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees heeft om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij vreest omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping van 6 mei 2008 om zijn legerdienst te voldoen in 2010, hij wegens zijn Koerdische origine en zijn asielaanvraag in België zal worden blootgesteld aan slechte voorwaarden, mishandeling en zelfs foltering.

Ter staving voegt verzoeker een oproeping van 6 mei 2008 voor verplichte legerdienst toe alsook verscheidene krantenartikelen en persverklaringen betreffende dubieuze overlijdens tijdens de verplichte legerdienst in Turkije.

4.3.15. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM, *quod non in casu*. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

4.3.16. De Raad stelt vast dat de bijgevoegde stukken in Turks opgesteld zijn en niet worden vergezeld van een vertaling. De Raad is al dus niet in staat om de inhoud en authenticiteit van de gevoegde stukken te verifiëren.

De door verzoeker beschreven algemene situatie in het land van herkomst, met name de beweerde dubieuze overlijdens van Koerdische soldaten in Turkse leger, wordt aldus niet dienstig gestaafd.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofdte een schending van artikel 3 van het EVRM is. Verzoekers bewering als zou hij een oproeping voor verplichte legerdienst hebben ontvangen, wordt immers niet dienstig gestaafd aangezien de Raad de inhoud en authenticiteit van het betrokken stuk bij gebrek aan vertaling niet kan verifiëren.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde op 31 juli 2013 dezelfde conclusie nam naar aanleiding van zijn beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging van 18 juni 2013 tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

In die optiek stelt de Raad vast dat verzoekers betoog niet wordt ondersteund door een begin van bewijs of concrete elementen en enkel steunt op loutere beweringen.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker in onderhavige vordering zijn loutere beweringen niet staft met concrete elementen en een begin van bewijs, is een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is op eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.3.17. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van fair play en de schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker werpt ook nog machtoverschrijding op. Het middel wordt volgt uiteengezet:

“Verwerende partij heeft niet fair gehandeld door verzoeker niet toe te laten de woonstcontrole uit te voeren.

Verzoeker was aan het wachten op de wijkagent voor de woonstcontrole met betrekking tot zijn nieuwe aanvraag art. 9 bis VW, i.p.v. de wijkagent echter kwam de lokale politie hem oppakken.

Het is duidelijk dat de medewerkers van de gemeente hebben gevraagd om verzoeker in hechtenis te nemen,

Verzoeker ging er van uit dat de gemeente zijn rechten voor woonstcontrole voor de aanvraag 9bis zou eerbiedigen. De gemeente heeft tevens het rechtszekerheidsbeginsel geschonden door verzoeker te schaden in haar rechtmatig vertrouwen.

De handelswijze van de gemeente en de DVZ is een “valstrik” waardoor er tevens sprake is van machtoverschrijding.”

4.3.18. De Raad merkt op dat het “fair-play”-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Het beginsel van de “fair play” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoeker betoogt dat hij zou hebben gewacht op de wijkagent m.b.t. woonstcontrole inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat in plaats daarvan de lokale politie is gekomen om hem op te pakken. Verzoeker betoogt dat het zou gaan om een valstrik, terwijl hij ervan uit mocht gaan dat de gemeente zijn rechten voor woonstcontrole zou eerbiedigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn louter betoog niet staft met een begin van bewijs. Bij gebrek hieraan wordt een schending van het “fair play” beginsel noch van het rechtszekerheidsbeginsel aldus niet aannemelijk gemaakt..

Van machtoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekers naar voor brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtoverschrijding. Uit de hierboven besproken middelen volgt dat de gemachtigde zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, *prima facie* niet overschreden.

Het vierde middel is op eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.3.19. De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen aangezien *in casu* niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

M. MAES